

Rejtő Jenő

Trópusi pokol

Rejtő Jenő
Trópusi pokol

Kiadó: Adamo Books Kft.

<http://adamobooks.com>

Felelős kiadó: ADAMO BOOKS KFT. ügyvezetője

Copyright © ADAMO BOOKS KFT.

Budapest, 2021

ISBN 978-963-453-489-1

Írta: Rejtő Jenő

Borítót készítette: Ádám Ágnes

Korrektor és szerkesztő: Nemere Ilona

Tördelte: Markó Richárd

Készült a Gyomai Kner Nyomda Zrt.-ben,
a nyomda alapításának 139. esztendejében, 2021-ben.

A Magyar Könyvkiadók és Könyvterjesztők Egyesülésének tagja.

Felelős vezető: Csöndes Zoltán vezérigazgató

www.gyomaikner.hu

Tartalom

Bankrablás	7
Újoncok	13
Menetelj, vagy pusztulj!	21
Namasz-Rumba	27
A Csad-tóhoz expedíció érkezik	31
Szökés	42
Az utolsó forduló	50
A nagy karantén	58
Minden fonál leperreg	73

BANKRABLÁS

A Vieux-Port gránittal kövezett, keskeny átjárójából ponyvával fedett teherautó döcögött ki, legfeljebb harminc kilométeres sebességgel a belváros felé. A fedetlen sofőrülésen egy csomó zsák keménnyé ázott kúpja alatt gubbasztott a vezető. Mögötte a ponyva alól füttyszó hallatszott és halk beszélgetés. Valószínűleg munkások feküdtek hanyatt a jármű piszkos padlóján és fáradtan meditáltak a közelgő tél mérsékeltebb munkalehetőségeiről. Vagy az is lehet, hogy állandó alkalmazottai valamelyik szállítmányozási vállalatnak és ebben az esetben télen is biztosítva van a munkájuk. Ámbátor az ember lehetőleg ne adja át magát minden gyanakvás nélkül kézenfekvő feltevéseknek. Különösen Marseille-ben nem tanácsos az effajta jóhiszeműség...

A Cannebire felső szakaszán kikanyarodott a főútvonalra a teherautó és miután egy ideig a járda mentén döcögött, szép lassan megállt. A köd szokatlanul sűrű volt. Az autóközlekedés jóformán megszűnt, csak néha tűnt fel egy-egy lapos fényű, sárga ködlámpa és vontatott siklóval eltűnt valamerre.

Vajon mi dolguk lehetett a teherautó utasainak ebben az elátkozott éjszakában a „Loew et Thomas” magánbankház előtt? A ponyva alatt némán feküdtek az utasok. Valami üzemhiba következtében a teherautó négy fényszórója váratlanul kialudt!

A sarkon túl egy rendőr behúzódott óvatosan a hatalmas biztosítópala kapujába és figyelt. Mellette, a falon ovális üveglap volt.

Két órát harangoztak.

A bank redőnye kissé fölemelkedett, a teherautó egyik utasa hosszú füttyjelet adott le, valaki beugrott a ponyva alá és a sofőr lenyomta a kuplungot, a hűtő megremegett, de a futólépésben közeledő rendőr már hosszú füttyel süvöltött bele az éjszakába... Az autó sötét fényszórókkal és teljes sebességgel száguldott a Cannebiren. A rendőr gumibotja belesapott az ovális üvegebe és ettől pokoli csöngés támadt a kerületi rádiókészültségen. A sarkon túl egy motoros járőr száguldott a teherautó nyomában.

A bankrablóknak nem volt szerencsájük. A köd váratlanul oszladozni kezdett, a teherautó útját sorban megszólaló rendőrsípok és a motoros járőr revolverlövési kísérték. Betetőzte végezetül, hogy még mielőtt a régi kikötő zezzugos utcalabirintusát elérhették volna, szembekanyarodott velük, nagy szirénázással, a Repülő Csoport hatalmas Benz-kocsija.

A teherautó fara nagy félkörben vágódott ki, ahogy hirtelen bekanyarodott az első utcán. Megszólaltak a karabélyok! A ponyva alól vékony cső bújt ki, és egy automata pisztoly felelt a rendőröknek: tatatatatata... A teherautó szinte két kerékre dőlve, merész ívben futott körül a Rue Bertrand du Boris járdaszigetei mentén, és fékezés nélkül vette a Dôme

felé lejtő Rue Forbin torkolatát... A sofőr mellett ülő bandita csendben előrehajolt a szélvédőre és megnyílt a tarkója.

– Dobjátok le! A karomra dől! – kiáltott hátra a sofőr. Négy kar nyúlt ki, felemelték a halottat, azután egy roppant test parabólája ért véget az aszfalton és a nyomukban süvöltő rendőrautó derékban vágta el.

– Vigyázz! A Rue de la Mûrnél!

– Pierre, add Bignek a táskát!...

Akit Pierre-nek neveztek, egy tizennyolc-húsz év körüli sápadt fiú, átadta Bignek a táskát és újra mozdulatlanul meglapult. Nem félt, csak valósággal elzsibbadt mindattól, ami vele és körülötte történt. Lassítottak...

A Rue de la Mûr zsákutca. De nem épület határolja el, hanem hatalmas palánk, amely mögött ócskavastelep van. Leugráltak az autóról és átvették magukat a palánkon. A riadóautó legénysége sortüzet adott le és utánuk vetette magát. A sortűz csodálatosképpen csak egy embert ölt meg: a sofőrt, amint éppen egy vashordón ugrott át. Hatalmas szaltóval, döngve a hátára bukott. Hárman rohantak tovább: Big, Pierre és egy sovány, feketehajú férfi. Jóval elhagyták a rendőröket. Mikor a telek túlsó végén sértetlenül ugrottak át a palánkon, egy pillanatra megálltak. Bignél volt a táska ötszázezer dollárral. Jobbra egy sárga cementblokkház zárta el az utat. A munkásbiztosító egyik kötözőhelye volt, ahol a kikötő könnyebb sérültjeit szokták ellátni a délelőtti

ambulancián. A végleg felszálló köd mögött kivillant a hold, és fehér fénye végigfutott a ház esőcsatornáján. Az esőcsatorna lefolyóját egy vörös tégladarab támasztotta meg. Big gyorsan kimozdította a téglát, amely mögött vízmosta, mély odú nyílt meg. Ide tolta be az aktatáskát, a téglát újra visszahelyezte és rohantak tovább. A rendőrök futólépése már nagyon közel dobogott. A menekülés csak egy dombnak kanyargó szerpentinúton látszott lehetségesnek. De ez a szerpentin a Fort St. Jean citadellájánál végződött! Ide látszott a posztoló szenegáli gyalogosnak meg-megvillanó szuronya.

– Utánam!

Követték Biget őrült rohanással.

– Halte! Qui va la!

Big vadul ziháló mellkasa nekifeszült a szurony hegyének.

– Be akarunk lépni a légióba!

A poszt félreállt. Még jóformán el sem érték a kaszárnyaudvaron át a törzsepület főkapuját, mikor ismét felhangzott mögöttük a szenegáli kiáltása: „Halte! Qui va la!”

Egy izgatott rendőrkapitány megmagyarázta a szenegálinak, hogy három rablót üldöz, akik erre futottak. A szenegáli biztosította a rendőrkapitányt, hogy este nyolc óra óta, mióta ő van őrésen, senki sem lépett be az erődbe. A kapitány rövid megjegyzéssel válaszolt a szenegálinak és az az egyetlen szócska, amely kizárólag francia nyelven tűri el a nyomdafestéket, nagyon jellemezte véleményét a légióról, általában

a hazudozásról, és különösen a szenegáliakról. Azután fáradt legényeivel megindult lefelé a serpentinén. A szenegáli két karját a puskájára támasztotta és köpött egy hegyeset az eltávozottak menetirányába.

*

Megindult a szokásos udvarias ellenségeskedés a rendőrség és az idegenlégió között. És ez alkalommal a rendőrség minden bizonyíték, a rablókra vonatkozó minden közelebbi adat híjával volt. Kérték a három ember kiadatását, akik az erődbe menekültek, de előzőleg az éjszaka folyamán a Loew et Thomas-cégtől egy aktatáskát raboltak el ötszázezer dollárral, amelyet Sir Godfried, a petróleumkirály helyezett letétbe másnap reggelig. Az ezredes sajnálattal közölte a rendőrséggel, miszerint hiányos emberismeretük folytán nincsenek abban a helyzetben, hogy bankrablókat képesek legyenek felismerni pusztán az elkövetett bűncselekmény alapján. Tehát közelebbi személyleírást kér. A rendőrség azt felelte, hogy három középtermetű emberről van szó. Az ezredes válasza megint rendkívül udvarias volt. Felhívta a rendőrség figyelmét arra a körülményre, hogy a légiónak igen sok középtermetű katonája van, és legnagyobb sajnálatára, ilyen vétségért sem áll módjában senkit letartóztatni. Azért lelkiismeretesen átkutatták az éjszaka jelentkezett három

embert, de miután kétséget kizárólag megállapították, hogy sem a három embernél, sem a kaszárnya épületében nincs elrejtett pénz, közelebbi adatok hiányában, mint ez már annyi hasonló esetben is megtörtént, a vizsgálatot beszüntették.

ÚJONCOK

Pierre kiült egy padra az erődudvaron, és lehunyt szemmel a napsugarak irányába tartotta az arcát. Szomorúan gondolt Erikára. Ha Erika nincs, akkor Pierre élete ott folytatódott volna, ahol a dél-francia jó polgári családok fiai általában folytatják az életüket. Erika szép volt, sovány, feketeszemű, feketehajú nő, és az utóbbi időben köhögött. Pierre azt akarta, hogy elmenjen délre, ahol gyógyítóbb meleggel tűz a nap és nem kellene Erikának naphosszat részeg matrózok számára hordani a pálinkát a Grand Bar nevű lebujban. Itt ismerte meg Pierre a nőt.

Véletlenül tévedt a kikötőbe, ahová a belső város jobb polgárai csak ritkán vetődnek el. Azután megismerte Erikát a Grand Barban és törzsvendég lett. A belső városrész nyelvén szólva: elzüllött. Elköltözött otthonról, mert tarthatatlanná vált a helyzete. A Loew és Thomas-cég, ahol mint tisztviselő dolgozott, hamarosan kitette, és Pierre Lorien nyomorban tengette életét, de akkor láthatta Erikát, amikor akarta, és ez többet ért neki mindennél. Két vagy három hétig tartott így ez a kapcsolat. Erika arról beszélt állandóan, hogy szeretne jó útra térni, rendes életet élni, de ehhez pénz kell. Honnan lehetne pénzt szerezni? Erika testi-lelki gyógyulása függött attól, hogy Pierre pénzt szerezzen.

Egy napon a nő bemutatta Bignek. Azt mondta, hogy Big távoli rokona. Unalmas vasárnap délelőtt volt és a két férfi együtt sétált a kikötőben. Hozzájuk csatlakozott Tonton, akit Pierre már régebben ismert a Grand Bar-ból. Pénzről folyt a szó, többek között arról, hogy Pierre Lorien egykori gazdájánál, a Loew et Thomas-cégnél, nagyobb összegek szoktak letétben lenni a széfben. Hogy honnan tudott erről Big és Tonton? Más országokban és más esetekben is kiderítetlen rejtély a bűnesetek nagy százalékában, hogy a tőke Olimposzáról mi módon szivárognak le pontos értesülések a bűn Hádeszébe. Pierre Lorien csak hallgatta őket. Erikáról is beszéltek neki, hogy kár ezért a lányért, most még meg lehetne menteni a tüdejét, és végül egy kocsmában lerajzoltatták vele a Loew et Thomas-cég irodáinak alaprajzát. Megjegyezték, hogy gyerekjáték lenne elhozni a pénzt, ha olyan ember segédkezne nekik, aki ismeri a széf kombinációs zárjának rendszerét és nem kelt gyanút, ha megfordul estefelé a házban... Ők az utcáról fedeznék az egészet, és La Mouche apónál szerezhetnének autót...

Ez is, és a többi is olyan zavaros volt előtte... A betörés... A robogó teherautó... A lövöldözés és végül a Fort St. Jean...

Szemben egy hegycsúcson állt a Notre Dame du Garde temploma, tornyán a hatalmas aranyozott Madonna szoborral, amelynek karján a gyermek Jézus pihent. Harangoztak. Ahogy lepergette maga előtt életének rövid filmszalagját,

amely mintegy vetítés közben elszakadtan, valahol a közepe előtt fog véget érni, nagy könnyel vette tudomásul ezt a lezárt tragédiát.

Big lépett hozzá.

– Add ide az okmányaidat! A rendőrség utána fog nézni az elbocsátott alkalmazottaknak. El kell tűnnie a papírjaidnak, mielőtt megkezdődik az összeírás.

– De valamiféle okmányra szükségem van – mondta gyámtalanul Pierre, miközben odaadta a tárcáját.

– Bízd rám!

Pierre érezte, hogy az idegenlégió környezete sem szünteti meg cinkosai hatalmát fölötte. Visszault a helyére kimerülten és lehangoltan, szomorú, sovány arcával az őszi nap hűvös sugarai felé fordulva.

Haftl, egy vidám, szeplős kis grazi fiú, miközben pisztráng módjára igyekezett tolakodó bajtársain keresztül a kondérbán gőzölgő menázi felé surranni, nem is sejtette, hogy milyen furcsa végzet közeledik feléje Big személyében. Észre sem vette, hogy a külső zsebében előkészített okmányait Big két ujjal kiemeli és ugyanekkor Pierre Lorien iratait csempészi be helyettük. Ez a Haftl egy jó étvágyú festőművész volt, aki a nagybácsijának köszönhette, hogy a párizsi festőakadémiára került. De nem a nagybácsi bőkezősége idézte elő a kis osztrák nagystíli tanulmányi lehetőségét, hanem a szigorú osztrák büntetőtörvénykönyv, amely nagyon rigorózus állaspontra

helyezkedik olyan fiatal festőművészekkel szemben, akik jólszituált, de fukar felmenőági rokonaikat súlyos testi fenytéssel igyekeznek humánusabb felfogásra bírni. Egész rejtélyes, hogy a továbbiakban Haftl milyen módon kapcsolódott be a Korzika-szigetén virágzó illegális dohányáru-kereskedésbe, és hogyan került a párizsi festőművész arra az ócska vitorlás bárkára, amely Bastia és dél-francia kikötők között bonyolította le a csempészáruforgalmat. Így keveredett Haftl társaival együtt a francia parti rendőrséggel abba a heves vitába, amelynek igen sok halálos áldozata volt, mivel mindkét fél részéről különböző fajtájú lőfegyverekkel érveltek. Társai közül valószínűleg csak neki sikerült a zezugos sziklák között eljutni arra a rejtekhelyre, ahol már máskor is meghúzta magát veszély esetén. Itt kötözte be könnyebb sérüléseit, megbújt vagy két napig étlen-szomjan, és a rakományból magával hozott tízezer darab kitűnő minőségű Alban Bleu cigarettát egy kimozdítható kőlap alá rejtette. Ekkor már nagyon meleg volt lábai alatt a talaj, és Haftl elhatározta, hogy tabula rasát csinál. A nagy spongya, amely Dél-Franciaországban mindent letöröl a múlt táblájáról, ott áll a Corniche-promenade kezdetén és úgy hívják, hogy Fort Saint Jean.

Így került Haftl, az Irish stewra emlékeztető húslevesrel két combja között, az A pavilon lépcsőjére, és elhatározta, hogy ha leszolgálta az öt évet, visszatér majd Dél-Franciaországba,

és új életét a kőlap alá elrejtett tízezer darab Alban Bleu árából kezdi meg.

– Rangez!

Alig nyelte le a levest, már sorakoztak. Most következett a végleges felvétel. Az újoncok elvonultak egy hosszú asztal előtt, ahol mindenkitől elvették az okmányait, beírták az adatait és megkérdezték, hogy milyen néven kéri felvételét a légióba. Ilyen módon az eredeti adatain kívül beírtak egy nevet, amelyet tetszése szerint választott a légionista. Haftl azonnal észrevette, hogy a kezében lévő tárcsa nem az övé. Csodálkozásra sem volt ideje, és az őrmester már elvette tőle. Mit csináljon? Itt olyan gyorsan és keményen folyt a beírás, hogy nem volt ajánlatos a folyamatot valami egyéni óhaj pazujával megbontani. A feltűnés sohasem vezet jóra. Haftl vállat vont. Mikor azt kérdezték, hogy milyen néven kíván szolgálni, kijelentette, hogy a Joseph Morgen nevet veszi fel. Így hívták gazdag nagybátyját. Ahogy Haftl saját magát ismerte, bizonyos volt benne, hogy tetteivel nem emeli a név dicsőségét és gondolta, ez méltó büntetés lesz a fősvény Morgennek. Azt már észre sem vette, hogy a törzslapjának valahol a szélére odabiggyesztették a „Pierre Lorien” nevet is. Haftl a légió megszentelt hagyománya szerint attól a pillanattól kezdve mindenki számára Joseph Morgen volt. Valamivel később Pierre került az asztal elé. Átnyújtotta Haftl okmányait és a légióba mint Pierre Vermieux kérte felvételét. Ezután

kijelölték hálóhelyeiket arra a rövid időre, míg Marseille-ben lesznek, és mindenki kapott egy pohár feketekávét. Haftl sokáig tűnődött még a kopott, sárga bőrtárca rejtélye felett, amely saját íratai helyett került a kezébe, de miután semmiféle megoldás nem jutott eszébe, és a rejtélyeket szívből utálta, befordult a fal felé és elaludt...

*

A Loew et Thomas-céget alapjában rendítette meg a rablás. A becsületüket kezdte ki ez az ügy. Néhány rosszindulatú versenytársuk arról suttozott, hogy a cég nem jól állt és a letét összegével sikertelen spekulációkat kellett fedezniük... Önbe-törés...

A kis betétesek váratlanul megrohanták őket, komitensek visszavonták megbízásaikat, és a Loew et Thomas magánbank felszámolt. A két barát, régi, konzervatív bankemberek, úgy érezték, hogy gazembereknek nézik őket. Loew vagyonának roncsain családostul kivándorolt Dél-Amerikába. Thomas ott maradt Marseille-ben. Mániákusan hitte, hogy a tetteseket kézre kerítik. Megrokkant, megtört, kerülte az embereket, és szinte eszelősen rágódott a bűnügy minden apró részletén. Leányának vőlegénye, Taurine, felbontotta Thomas Kittyvel az eljegyzést. Taurine kapitány volt a kék huszároknál, és a gyanú, amely Thomas nevéhez tapadt, lehetetlenné tette

számára, hogy Kittyt elvegye. A Thomas-család tragédiája teljes lett.

És a megkárosult milliomos? Sir Henry Godfried, az angol származású amerikai petróleumkirály? Őt nem sújtotta le túlságosan az ügy. Megbízást adott a Pinkerton-iroda legügyesebb emberének, Manfred Wallisnek, hogy folytasson magánnyomozást. Köztudomású volt, hogy a tettesek mikor jelentkeztek a légióba, tehát könnyen beszerezhető adatok alapján a rendőrség is, Wallis is, Thomas is rájött, hogy a légió második századának emberei között van a keresett három is. Később még megállapítást nyert, hogy a kombinációs zár rendszerét ismerte egy ember, bizonyos Pierre Lorien nevezetű régebben elbocsátott tisztviselő, aki az Avenue Magenta 5. szám alatti lakásáról a rablás estéjén eltávozott és azóta nyoma veszett. A rendőrség keze majdnem olyan hosszú, mint Allahé, de annyiban még különbözik tőle, hogy mindenholva nem ér el. Ilyen hely például a légió is. Sir Godfried kezei azonban már valamivel hosszabbak, különösen, ha megtoldja őket néhány ezer dollárral. Megbízta tehát Manfred Wallist, hogy próbáljon magánnyomozást folytatni. Menjen a légió után Afrikába, mindegy, hogy mibe kerül, és ha a tettest megtalálja, próbáljon kiegyezni vele. Ő a félmillió dollárból hajlandó százezret adni, ha az illető megmondja, hogy hová rejtette a pénzt.